

ion drăgușanul



cu verbele în joc

Cluj-Napoca 2026

COPERȚILE:

Tablouri de **Mihai VARZARI**

Nepoților mei Darius Andrei, Ioana Carina și
celeilalte prințese, care va veni în august

iar viața-mi pășește din zece în zece

un amurg adună în juru-mi tutunul
și sufletu-mi tace din unul în unul,
pe-afară e frig, e vânt și sunt ploi
ce numără tainic doar din doi în doi,
dar ploii străine nu-i aflu temei
și-s singur cu mine, sunt trei în alt trei
și-adesea îmi vine să zgârâi, să latru,
tăcerea din juru-mi e patru în patru,
mi-i urât, tăcerea o calc sub opinci
sfărâmând-o iarăși doar din cinci în cinci

și-astfel se prelinge clară pe făgașe,
iar picurii curg din șase în șase,
i-aud de departe cum lunecă-n șoapte
prin grânele coapte din șapte în șapte,
iar sus, în adâncuri, și ploaia s-a copt
și-mi cântă buimacă din opt în alt opt,
căci plouă, și plouă, de-o viață tot plouă,
iar picurii numără din nouă în nouă,
apoi îmi aprind țigara și-mi trece,
iar viața-mi pășește din zece în zece

aștept răsăritul cu noua lui zi

pășește prin mine o zare lacustră,
s-așează ca tata pe prag și mă muștră,
iar eu îi răspund că ploaia-i în noi
însemn și icoană în timp de nevoi,
iar tata surâde atât de amar
și pleacă departe drept suflet hoinar
lăsându-mă singur în ploaia sonoră
s-aud picăturile ce mă devoră,

căci totul e curgere, fără-ncetare
se pierde izvorul dincolo de zare,
dar chiar că nu-mi pasă spre unde m-o duce,
cuvântul pe suflet îl port ca pe-o cruce
și-ades poticnindu-mă m-aș rupe în două
în vreme frumoasă, în zile când plouă,
dar am o speranță ultimă și
aștept răsăritul cu noua lui zi

hai, suflete, ridică-te și joacă!...

cum înțeleg că n-am horit de mult,
îmi pun alt suflet și mă tot ascult,
iar pașii saltă tropotind pe cer
deasupra nopții-n care mă mai sper
o lumânare-acolo între stele,
de s-or ivi în clipa morții mele,
iar dacă-or fi și-atunci să se ascundă
nici că-mi mai pasă-n ce o să m-afundă,

sunt prea cuprins în hora care-o joc,
desprind cu talpa stâncile din loc
căci sfărâmate slobozesc lumină
și-o tot aud cum mie mi se-nchină,
când joacă omul seamănă cu-un zeu,
în jocul lui mă regăsesc și eu
și fără veste a-nceput să-mi placă:
hai, suflete, ridică-te și joacă!...

atâta doar va fi rămas din vis

dar cum va fi, când eu nu voi mai fi:
ziua va rămâne tot aceeași zi
și doar în noaptea unor fructe coapte
și-o aminti de mine câte-o noapte
prin mugurii ce susură pe ramuri
și-apoi pândesc cu Luna pe la geamuri,
dar orișicât ar iscodi prin casă
doar cântecul neterminat pe masă

o să le ceară sfat să se-nterupă
căci e plecat acel care-l întrupă,
în rest – nimic, o calmă adiere
ce-mi ține numai umbra-n încăpere,
câteva strune rupte pe podele
și raftul îndesat cu cărți rebele
pe care spre târziu eu le-am tot scris,
atâta doar va fi rămas din vis

eu, cel desprins din cer doar ca scânteie

să mă aștepți, căci totuși o să vin
să mă ursesc în propriul tău destin
și o să ning prin preajmă cu colinde
să ai cu ochii zilei ce cuprinde,
ți-aș fi cântat, dar cobza mi s-a frânt
și s-a făcut o brazdă de pământ
sub care dorm strămoșii mei cobzari
sau poate-n ceruri scapără amnari

să pot să-i văd și să-i aud cum cântă,
în lumea lor nici cobza nu e frântă,
în lumea lor doar cântecul există,
căci cerul e năframă – o batistă,
iar spusele domoale și încete
au fost cioplite-n ceruri ca versete
în care scrie că mi-i dat să vin
să sorb încet din cupa mea cu vin
și să mă nasc și-n viața ta, femeie,
eu, cel desprins din cer doar ca scânteie

făcând să fie ceea ce nici nu e

eram doar o unealtă de scris și-atâta tot
și-mi alergau prin sânge doar cai fără prihană,
în vârstele acelea întoarceri nu mai pot
căci nu te poți întoarce în propria-ți icoană,
mizam pe negru anii la ruletă
și nu=mi păsa de timp, și l-am pierdut,
îndepărtat simțeam cum mă regretă
mult amânatul vieții început,

alcooluri tari mă slobozeau din toate,
pe drumul meu zac lanțuri și acum,
însă dansam prin cele-ndepărtate
desprins din casă ca un stâlp de fum,
mă-nvinuiam și ispășeam cu verbe,
iar noapțile le-am tot bătut în cuie
și-n primăveri, când iarba iar mă fierbe
făcând să fie ceea ce nici nu e

și ei pășind spre undeva agale

iar sufletu-mi era un peisaj din munți
și l-am aflat mereu dansând pe munte
și-mprumutând cărbunilor cărunți
și încingând cunună peste frunte,
astfel pășeam pe-atunci în răsărit
să simt cum ziua zilei se supune,
iar hora mea pe cer s-a risipit
doar ca ecou al datinii străbune

căci învățam prin vremuri cum să trec
despovărat în taină de poeme
și numărându-mi clipele, să plec
drept stavilă a muntelui în vreme,
prin preajma mea doar brazi îngândurați
își căutau popasul de pe cale,
dansam cu munții, singurii mei frați,
și ei pășind spre undeva agale

că viața-mi, ca și cartea, nu-i nimic

ți-aduci aminte cum dansam prin file
și scăpăram în litere scânteii
întotdeauna-nfășurat în zile
și-ndrăgostit năvalnic de femei,
adeseori sub talpa lor subțire
scoteam eternitatea la mezinat
visând s-o dau cuiva pe o iubire
căci altceva nu prea aveam de dat,

atâtea răni zăceau în pagini scrise,
dar n-au durut pe nimeni nicăieri,
ci vindecau în spații interzise
neliniștile altor primăveri,
dar troienit de file-ngălbenite
mizam pe cărți și îndrăzneam să zic
în zilele acelea risipite
că viața-mi, ca și cartea, nu-i nimic

în zborul pământesc măcar să sper

vegheam în noaptea nopții prin ferești
dintotdeauna de strămoși deschise
cum tot dansau fecioarele cerești,
iar tălpile mă troieneau cu vise
ca să mă simt în felul meu ales,
ca uneia să-i fiu odată mire,
dar viața mea a fost doar un eres,
un fel de fire-a trecerii prin fire

și-am prins și eu încet, încet să salt
în ritmul lor de păsări călătoare
de parcă deslușisem în înalt
doar dansul întregit de ursitoare
și resemnat m-am prăbușit în clipă
întrezărindu-mi trecerea prin cer
și tot cerșind o singură aripă
în zborul pământesc măcar să sper

a stropului tot strop și-n viitor

și-a fost să cred în tot ce mi s-a dat,
părinții mei au stivuit cuvinte
și-n moștenirea ce mi s-a lăsat
doar un cobzar a început să cânte
și-atunci și caii au pornit la drum
și-au tropotit prin lumi îndepărtate
spre sufletul ce o să-l las postum
urmașilor din vremile uitate,

în timpul lor – o nouă întrupare
în toate-aceste vechi dezamăgiri,
fiindcă există pururi altă zare
și după zarea calmelor priviri:
nimic nu-i nou, ci doar înprospătare
prin curgere a apei de izvor,
iar viața nu-i decât îndepărtare
a stropului tot strop și-n viitor

iar vinul vieții stelelor l-om stoarce

pășește-ncet, e liniște în toate
și-ar fi păcat cu macii să o pierzi
sub umbra grea a lanurilor verzi
ce risipesc în jur singurătate,
încă se poate să te duc cu mine
în taina cuvenitelor tăceri,
desprinde-ți numai tălpile din ieri
și-ndreaptă-te neauzit spre tine

să pot apoi să mi te iau de mână
ca să plutim în marele abis:
vezi, curcubeul cale a deschis
și-n urmă doar tăceri au să rămână,
apoi, într-un târziu, ne vom întoarce
ca să culegem macii de la drum,
cei ce veghează liniștea de-acum,
iar vinul vieții stelelor l-om stoarce

mă-mpărtășesc din bucuria vieții

cuvintele-s nemarginea tăcerii
pe care-o simt prin trupul ostenit
drept un altar la care-au poposit
la sfat de taină numai efemerii
drumeți ce duc povară amintiri
doar despre orizonturi ce-au apus
și nimeni nu avea ceva de spus
despre aleanul primelor iubiri,

și-atunci în pietre s-a depus tăcere,
zvâcnea tăcerea închegată-n stânci
de dorul depărtărilor adânci
din orizontul vieții efemere,
apoi târziu, când au plecat drumeții,
doar păsări mari au mai rămas pe cer,
înfășurat în calmul lor mister
mă-mpărtășesc din bucuria vieții

prin nefireasca lor înstrăinare

exiști pentru că eu mi te închipui
și-ți născocesc un rol în existență,
iar uneori din lunga ta absență
zidesc un chip doar pentru tine, chipu-i
un alt surâs în plină primăvară
cu care eu împodobesc natura
pe când desfac cuvintele cu gura
ca să le seamăn cântec de vioară,

apoi mă-ntreb: exist sau nu exist
sau poate că-s și eu închipuire
a unui bard, neostenind să-nșire
imaginări în cântecul lui trist
și întristând cu grea însingurare
amurgul grav al fiecărei zile
și nopțile atât de inutile
prin nefireasca lor înstrăinare

enigmelor fără răspuns?

cântând cobzarul pentru sine
se simte tot mai ostenit,
însă și-n vremea care vine
doar cântecu-i fără sfârșit
și-atunci în două se desparte
ca-n crugul vremii viitor
să fie jumătate carte
și jumătate un izvor

cu unda susurând agale
prin strofele ce le-a tot scris
de câte ori pășea pe cale
și ca poet, și ca proscris,
căci altceva ce e cobzarul
în care-odată m-am ascuns
doar ca să-mi mistuiesc amarul
enigmelor fără răspuns?

iubirii lor cu totul mă supun

eu îngerul îl aflu printre semeni
ce m-au trăit cândva cu-adevărat,
cu un păgân aş vrea să mă asemeni
care-şi trăieşte viaţa în păcat
şi-avea în ceruri stoluri călătoare
de cântece desprinse din mai mult,
căci, moştenindu-i sufletul, mă doare
cu fiecare cântec ce-l ascult,

iar îngerii sunt sunete desprinse
din legiuirea cântului de sus,
sunt florile de mai prin ierburi ninse
şi-nvălmăşite-apoi într-un apus,
sunt oamenii din preajmă ce visează
întotdeauna un destin mai bun,
de pe pământ doar îngeri mă veghează,
iubirii lor cu totul mă supun

când se deschid cereștile ferești

de-aș fi rămas captiv pe brazda mea
și aprinzând arar câte-o țigară
m-aș fi desprins din mine ca vioară
în care se întrupă câte-o stea,
apoi drept cântec aș purta povara
spre muntele din cale ostenit
înfipt în cer drept lamă de cuțit
și-aș aștepta tăcut să vină seara,

să mă desprind și să îmi aflu locul
definitiv în amplul univers
oricât de mult încă ar fi de mers
ca să-mi înfrâng acolo nenorocul
de-a aparține curgerii lumești
ca inefabil ce se prăbușise
din lumile prezente doar în vise
când se deschid cereștile ferești

spre împlinirea propriilor vise

doi pași la dreapta, unul înapoi,
cuprinde alte mâini ca-ntr-o frăție,
aceasta-i calea vieții de apoi
sau cel puțin ar trebui să fie,
deci ia-ți puteri din mâinile cuprinse,
dintr-un noian de-ngemănări profunde
căci în cenuși doar flacăra se stinse,
lumina a pornit spre știe unde,

poți fi lumina, poți răzbi departe
spre-acolo unde gândul nu ajunge
și-apoi întors în pagina de carte
vor odihni în tine doar secunde
și ele-n joc de divizări primare
la firea firii vieților promise
ce-n jocul tău adânc se vor ascunde
spre împlinirea propriilor vise

drept șansă de-a păși în veșnicie

din dor de dor se schimbă anotimpuri
și sufletul mi-i una cu copacii,
și trec pe drum îngândurați ortacii
iluziei împovărați de timpuri,
și-atâtea câmpuri intră în derută
ca sub un zbor de aripi nevăzute,
pe cerul nopții, însoțit de ciute,
doar Capricornu-i depărtarea mută

spre care am tânjit fără speranță
de când mă știu și-s conștient de mine,
de când pășesc pe zările senine
spre mult promisa veșnică instanță
în fața cărei, eu, drept mărturie,
o să-mi depun poemele nescrise
să le ursească ea și altor vise
drept șansă de-a păși în veșnicie

își află numai sensurile sale

întreaga viață nu-i decât un joc
vegheat de neștiute orologii,
iar celelalte vieți le-aduc elogii
de la-nceputuri, până la soroc,
și-aud cum saltă pașii spre înalt
încât aş vrea în horă să mă prind,
dar munții numai stelele le-aprind
zidind discret tărâmul celălalt,

și, totuși, jocul vieții e aici
în preajma rătăcitelor fântâni,
dar fruntea ce se sprijină în mâini
nu-l mai râvnește de o vreme, nici
nu-i află sensul, și-n popas pe cale
adună gândiri, gânduri peste gânduri,
iar viața mea, durată-n niște rânduri,
își află numai sensurile sale

iar flacăra măiastră va prăbuși uitări

vezi, flacăra măiastră drept pasăre se-ntrupă,
iar pasărea drept suflet plutește în înalt,
sărutul, precum zorii, din ceruri o să rupă
o pojghiță subțire din drumul celălalt,
iar primăvara noastră la mesele-nvierii
va înfrăți lumina în cupele cu vin
și-n infinit coloane din spumele tăcerii
vor zămisli iar zborul albastrului senin

și-o să ne fie verbul în traista cu merinde
o poartă nevăzută decât de zeii triști
și tainice sfințenii din toate s-or desprinde
ca să îți dea conturul în care să exiști,
apoi, țâșnind izvorul din asprele milenii
își va zidi făgașul spre-acele depărtări
în care mai răsună prin mănăstiri dieneii,
iar flacăra măiastră va prăbuși uitări

în răsăritul care crește-n mine

doar cercul ăsta e sălașul meu
și ca să-l apăr l-am mutat în cer
acolo unde numai Dumnezeu
se-nfășură în calmul lui mister,
apoi observ că și lumina-i place
și se scufundă-n tainicu-mi sălaș
ademenit de necuprinsa pace
din sufletul acesta uriaș

pe care-l duc mereu înspre amurg
ca să îl aflu-n zorii noii zile
cum răspândește ca un Demiurg
în suflet mângâierile subtile,
căci locuim, în doi, același cerc
și-n timpul meu e liniște și bine
de câte ori cuvintele le-ncerc
în răsăritul care crește-n mine

și năzuiam cu sufletu-n lumină

ademenit de ce-și doreau copacii
intram în jocul ploii fericit
și frământam pământul cu săracii
luceferi de dincolo de zenit,
puteam și eu dincolo să exist,
dar jocul ploii stăruia prin mine
căci eu eram copacul cel mai trist
și-n joc m-am prins așa cum se cuvine

cumva nervos și furios purtând
dezamăgiri tardive pe cărare
și-am tot jucat cu ploaia până când
prin noi răzbi o lacrimă din Soare
pe care am cules-o însetat
de lumea lui cea pururea senină,
dansam cu ploaia undeva-ntr-un sat
și năzuiam cu sufletu-n lumină

lebăda cerului întrupată drept Soare

„Soarele este lebăda care locuiește în Cer”¹,
străvechiul filosof notează cuminte
cum lebăda vălurește alte cuvinte
în sufletul care îi este străjer,
apoi trece cu străvechile gânduri
deja păsări în religii buimace,
străvechiul filosof se așează în mine și tace
despovărat de cuvinte în rânduri

de frunze, de arbori, de lebădă mută
rătăcită prin ceruri ca pe-o mare uitată
de care mi-i dor și alean câteodată
când universul intră-n derută
și-ncepe furtuna – apocaliptică stare
de-aici până-n marginea marginii zării –
și-aud pescărușii închinând depărtării
lebăda cerului întrupată drept Soare

¹ Swami, Purohit; Yeats, W. B., *The Ten Principal Upanishads*,
Faber and Faber Limited, London, *Katha-Upanishad*, IV, 2, 18

purtându-mi cămașa de mire

în ziua aceea – cea dintâi, cea din urmă,
dar exisând totdeauna-mpreună –
priveam cum iubirile vieții îmi curmă
zborul dintre Soare și Lună,
eram zbor și doar zbor voi rămâne,
pietrele o știu și-n clipite presoară
ieri-ul în azi, apoi azi-ul în mâine
cu durata lor sacră ne-ncetând să mă doară

deși urc într-o stâncă uriașă din munte
ca să sprijin universul pe umeri
și ploi se desprind liniștite din frunte,
dar tu stăruiești să le numeri
de parcă ai țese din firele vieții
o pânză, și ea la fel de subțire,
în care să mă-arăt cândva dimineții
purtându-mi cămașa de mire

precum un mire alt amurg de zi

nu m-ai văzut, deși purtam cămașa
de mire-n necurmată rătăcire
și copleșit discret de uriașa
nevoie de a fi, de împlinire,
căci tu aveai din noi doar jumătatea
pe care ai pierdut-o la ruletă
ca să ascult apoi eternitatea
cu cât amar al vremii te regretă,

căci am plecat atunci ca să rămân
doar scapărul copitei în galop
iscat de fuga unui zeu păgân,
dar care nu mai are nici un scop
căci lumea lui de mult nu mai există
și alte lumi nu poate zămisli
chiar dacă în aleanul tău insistă
precum un mire alt amurg de zi

încolonează veșnicii învinși

cât te-am iubit nici nu ai vrut să știi
și rătăcind prin alte năluciri
ai tras zăvoare grele pe iubiri,
pe clipele din tine prea târzii
și măcinată în desfrâu de clipe
din rostul vieții n-ai aflat nimic,
deși cuvinte au tot dat în spic,
deși din spice se-ntrupau aripe

să te-nsoțească-n cale ca pe îngeri
și-apoi cu voia ta să te-ntregească
și să eviți în șirul de înfrângeri
căderea în ispită omenească,
căderea-n pământesteștile orgolii
de care, totuși, toți suntem cuprinși:
din turnuri de biserici orologii
încolonează veșnicii învinși

stigmatul tău e crugul primăverii

pălește iarba, Soarele s-a dus
ca un cioban în noapte pe poteci,
tu, suflete, ai vrea să te apleci
și să te-nchini iar celor care nu-s,
dar nu te las, încă te duc povară
spre ținta fără țintă de departe
și-am să te-așez drept pagină-ntr-o carte
la care tot visam odinioară:

de nu te-aș ști, aș fi singurătate
prin care caii cerului străbat
spre zodia din care au plecat
cândva despovărând eternitate,
de nu m-ai ști, ne-am spulbera puzdeii
de stele călătoare-n nicăieri,
stigmatul meu e ziua cea de ieri,
stigmatul tău e crugul primăverii

ca să te pun pe crucea unui vers

sunt, totuși, tânăr, trupul mi-i târziu,
dar mă suportă ca un mucenic
deși pe cale nu-i promit nimic
și nu-s atât de dornic să mai fiu,
dar cât vom fi vom tot dura altare
la care închina-ne-vom în doi
ca în preziua zilei de apoi
să locuim, pe rând, în fiecare:

prin ceruri stoluri de cocori pribegi
își caută mereu un alt acasă,
iar zborul lor năvalnic mă apasă,
dar, trupule, tu încă înțelegi
că încă este cale pentru mers,
că-nvăluți în nenăscute verbe
avem de dus doar bătălii acerbe
ca să te pun pe crucea unui vers

m-a condamnat la inutile vise

purtând cununa lui însângerată
și-ndurerată-n rana cea din coastă
se-ndreaptă omenirea încruntată
de lungi milenii doar înspre această
neînțeleasă încă mântuire
a-nchipuitului festin astral,
însă-i pustiu dincolo de iubire,
iar suferința e un ideal

căruia numai sclavii se supun
și-așteaptă palma care se repetă
în sufletul întâiului străbun
odată cu revolta ce-o regretă
că n-a durat nici un ecou în sine,
că n-a mușcat din palma ce-l lovide,
ci, zămislind în mine căi divine,
m-a condamnat la inutile vise

„Copiii mei, fiți veșnic fericiți!”

el m-a creat, însă nimic nu-mi cere,
iubește să mă știe fericit
și-mi dăruiește altă înviere
prin primăvara care a venit,
și mi-i atât de drag, și dintr-odată
sint bunătatea lui, și-atunci îi zic
cu un surâs al vremii mele: „Tată,
prin toate cele tu m-ai împlinit”,

apoi desigur îi privesc surâsul
larg răspândit de-o nouă dimineață
desprinsă solitar numai din visul
cu care zămislește câte-o viață
șoptindu-ne în taină – taina lui supremă
pe care-n primăveri o auziți
și-o deslușiți în frunze drept emblemă:
„Copiii mei, fiți veșnic fericiți!”

și existând în toate drept iubire

eu sunt religios, nu și bigot,
de prea sfințiți, prin slujbe, n-am nevoie
căci știu că nu mă trag din tata Noe,
ci din desinul lumii poliglot,
nu cânt cu popii, vamă nu plătesc,
dar sufletul mi-i clocot de lumină
înfășurat în liniștea divină
în care mi-a fost dat să tot trăiesc

și nu mă tem de alte judecăți
decât de cele pururi omenești,
prin mintea mea n-au rătăcit povești,
căci numai tu, lumină, mă răsfăți
și n-ai să scapi nimic în părăsire
căci ne-am legat în doi pe totdeauna
disprețuind definitiv minciuna
și existând în toate drept iubire

păstorul întrupă apoi poetul

păstorul trist, căci turma și-o pierduse,
ajuns la un izvor cânta litanii
și-n jurul lui s-au adunat ciobanii,
dar nici în cerul de deasupra nu se
putea zări măcar un strop de urmă
și a rămas cu apele, cântând,
dar în departe gândul lui flămând
câta, să afle oile din turmă,

cânta păstorul, căci fugi și plânsul
brăzdând izvoare dincolo de cer
și clocotea în munte de mister,
dar altă turmă n-a venit la dânsul,
ba și ciobanii au plecat cu-ncetul
lăsându-l singur pentru totdeauna
și-amestecând misterul cu minciuna
păstorul întrupă apoi poetul

iar pe sub pod tot vălureau secunde

pe podul vechi, durat de-o vreme-ncoace,
se risipise soarele-n amurg
și-l tot ascult înfrigurat cum tace,
deși spre-ndepărtare toate curg,
și-ademenit de liniștea fluidă
am dat năvală, să mă prind în joc
și-mi furișasem gândul prin absidă
cobzar ce o să cânte la mijloc,

iar podul vechi și soarele departe
se-mpovărau cu alte-nstrăinări
trăgând zăvorul paginii de carte
și-ncredințând-o veșnicei uitări
căci, prins în joc, m-am părăsit pe mine
și nu-mi mai amintesc măcar pe unde
am tot trăit doar zilele senine,
iar pe sub pod tot vălureau secunde

doar ca ecou al cântecelor mele

a nins în calea umbrei cu petale,
iar pașii tăi din mine s-au desprins,
dintr-un adânc ce-nfiorat i-a nins
spre-ndepărtări de întregită cale,
iar tu ai râs și-ai fost o primăvară
în trecere grăbită, diafană,
și te-am sorbit cu vinul vechi din cană
să ne-ntregim drept cântec de vioară,

era frumos și alergau copacii
în herghelii de sunete pribege
și alte flori au început să lege
în calea veșnicieiilor cu macii
deasupra noastră cerul lor de stele
și de-nchinări prin rosturi ancestrale
toate-mpietrind la jumătăți de cale
doar ca ecou al cântecelor mele

cum întrupau în nesfârșit vioara

am stat la sfat cu zeii din Olimp
timp cât o frunză ce s-a dus pe ape,
apoi i-am îmbarcat pe toți sub pleoape
ca să îi duc în primul anotimp,
iar ei au râs și n-au mai fost captivi
în necuprinsul calm al veșniciei,
ba le-am și dat aripa poeziei
să semene cu niște sfinți votivi

ce tocmai năvăliră peste toate
din nemișcarea cruntei zugrăveli
și-naintau mai sus de îndoieli
asupra omenirii-nspăimântate,
deși avea în cale primăvara
cu raiul ei deplin de înfloriri
și se-auzeau în nesfârșit iubiri
cum întrupau în nesfârșit vioara

o adiere calmă de aripe

miracolul s-a săvârșit aici
apoi a devenit obișnuiță,
nimic nu tulbura prin ape, nici
o vestire nu lua ființă,
era doar calmul vieții petrecute
fără de temeri, timpul vegetal
prindea contur spre seară pe caval
ca un ecou al vieții începute

printr-un miracol ce a fost uitat
în prima zi din cele-nșiruite
în lumea omeneștilor ispite
de-a fi stăpân pe tot ce ți s-a dat
și-abia apoi crucificată-n clipe
minunea eșuase într-o frică,
dar fruntea din țărână o ridică
o adiere calmă de aripe

prin care să se-ntoarcă-n viitor

suntem aici pentru-a clădi izvoare
și a depune-n munte jurământ
că pasărea-i pe veci nemuritoare
atunci când se întrupă din cuvânt,
neconținut câte o viață-ntreagă
a semenilor care au trăit
în lumea ce mi-a fost atât de dragă
încât o voi trăi la nesfârșit

chiar când izvorul rătăcind pe cale
își va afla în cerul larg sălaș
și ostoindu-și stelele domoale
după amurgul zilei uriaș
o altă mână o să-și mai găsească
și-o să-l cioplească iarăși drept izvor
învrednicit cu fire omenească
prin care să se-ntoarcă-n viitor

doar ca drumeți adâncul și înaltul

la vremea vremii înflorise mărul
și pregătea lumină pentru cină,
în rostul lui și-aflase adevărul
pulsând neconținut prin rădăcină,
apoi veni și vremea pentru roade,
iar eu crescusem doar un măr rotund
cuvânt înfășurat în acolade
trăindu-și numai sensul lui profund,

apoi cu mărul am pornit la drum
dar nu mai știu în care căutare,
țin minte numai nourii de fum
și-un fel de scufundare în uitare
în care eu și mărul, poticnind,
ne rătăcirăm unul dinspre altul:
chiar n-ați văzut pe drumul vechi venind
doar ca drumeți adâncul și înaltul?

se tem să nu te fure iarăși furii

era o primăvară ca un sloi
brumând prin iarbă stelele pierdute
pe care le păscură niște ciute
din prima zi a vremii de apoi
și s-a făcut târziu prin constelații,
prin vremea însăși s-a făcut târziu
și m-a durut năvalnicul pustiu
care-și pierdea neliniștea prin spații,

abia atunci m-a copleșit tristețea
ca o nefericită-nsingurare,
eram doar un drumeț pe o cărare
care ignoră iarăși frumusețea
întotdeauna sfântă a naturii
în care tu continui să exiști
căci ochii mei, doar de o vreme triști,
se tem să nu te fure iarăși furii

dar cu răspunsuri tot necunoscute

e-atât de verde iarba și de dreaptă
în legănarea ei înfiorată
încât mă-ntreb spre unde se îndreaptă
cu mers vioi, neostenit, de fată
și nu mă-ntreb vreodată cum mă vede
această iarbă ca un pelerin
ce parcă doar în Soare se încrede,
dar a sorbit din cupa mea cu vin

ca o iubită fremătând de gânduri
și-nfășurându-și sufletul în ele
pe când presar în ostenite rânduri
sub calea ei un necuprins de stele,
dar iarba trece și în ea așterne
metaforele trecerii tăcute
lăsându-mi mie întrebări eterne,
dar cu răspunsuri tot necunoscute

căci inima-i mai tare decât gândul

în cartea vieții tale s-a fost scris
cu litere de zei cândva cioplite
să-i fii cuiva din viața ta un vis
din tainele pădurii adormite
și numai el, pășind pe altă treaptă,
să-și afle umbra care-i dă contur
și ținta înspre care se îndreaptă
fără-a privi vreodată împrejur,

în el există locul tău ales
și cântecul profund care te-ncape,
înaltul tău de viață și eres,
aproapele pe veci numai aproape,
căci fericirea are chipul lui,
poți s-o respiri în tihnă respirându-l,
ai grijă să-l trăiești, nu să i-o spui,
căci inima-i mai tare decât gândul

să urc în munți și-abia apoi s-aleg

pe masa mea de scris e primăvară
și stelele dansează-n pas de doi,
va fi, în zori, o zi doar pentru noi,
deja port Luna vie subsuoară,
deja-i surâd și îi sărut lumina,
iar sângele mi-i clocot și alean,
îndată zorii vor spuzi-n mărgean,
iar Soarele, aflându-și rădăcina,

va luneca drept lebădă pe cer
și parcă văd cum zeii cei cărunți
o să-și ghicească ultimul mister
într-un stejar care-i așteaptă-n munți
să pot cumva și eu să mi-i apropii
și fără voia mea să-i înțeleg,
deja mă-ndeamnă cu un freamăt plopilor
să urc în munți și-abia apoi s-aleg

și năzuim doar liniște și pace

aici și-acum, de-o fi să se întâmple
un ritual primar, de bună seamă
că Soarele ne va zvâcni în tâmple
cu vagi neliniști, cu un fel de teamă
și vom dansa ca zeii ce s-au dus
în altă născocire animistă
pășind cărbunii unui alt apus
reverberat în câte mai există

căci toți avem instinctul de-nceput
și vânătorii încă ne colindă,
iar stelele sunt ciute la păscut,
iar arcul și săgeata – o osândă,
și-abia în zori, când dansul se termină,
iar muzicantul orb în sine tace,
ni-i sufletul o floare în lumină
și năzuim doar liniște și pace

căci trecerea-i popasul în urât

orașul ca o candelă aprinsă
veghează-n noaptea nopților stingheră
și se aud lumini prin atmosferă
și depărtarea-i tot mai necuprinsă
pe când încep povestea să mi-o scriu
pe liniștea ce undeva se pierde
căci sufletul mi-i doar o frunză verde
desprinsă, nu știu când, doar din nu știu:

cândva, cândva, va poposi la mal
să se-nfășoare-n somn ca-ntr-o speranță
și ascultând cum vasta ambianță
nu are nici un fel de ideal,
căci totul curge, curge și atât,
obositor prelingerea prin spații
va irosi și alte generații
căci trecerea-i popasul în urât

de ne e dat să ne-mplinem drept sferici

ai fost tăcerea mea din zori de zi
ce zămislea cuvinte neștiute,
ai fost poemul meu de după și
o trecere cu șirul lung de ciute
mereu răzbind spre galaxii ciudate
în care numai sufletu-ți se-ntâmplă
ca o risipă de singurătate
zidind rugina liniștii sub tâmplă,

apoi, într-un amurg, ți-am pus contur
doar cu penelul Căilor Lactee
sub care-am stat la pândă ca un fur,
să te vânez, într-un târziu, femeie,
și-am tot ales, și s-a făcut târziu
în orologiul vechilor biserici
încât de-o vreme parcă nu mai știu
de ne e dat să ne-mplinem drept sferici

ca o pagină de carte

calea-i lungă, la răscruci,
vânătorii puși pe sfadă
pariau de-ai să apuci
ca o floare prin livadă
sau va fi să faci popas
chiar aici, lângă fântână,
unde file au rămas
albe de o săptămână

cât mi-a fost să nu mai fiu,
să-mi las armele aiurea
și-n lăuntru să mă știu
că sunt una cu pădurea
ce-a pornit fără răgaz
spre departe, mai departe
și îmi curge pe obraz
ca o pagină de carte

aici nu e nimic, numai o stâncă

s-a încheat nisipul într-o stâncă,
iar munții în tăcere o-nfășoară
căci inima-i o peșteră adâncă
și tot pândește cerul de afară
sperând să fie martora minunii
prin care veșnicia se împarte
așa cum speră, prin biserici, unii
că vor păși cu viața lor pe moarte,

dar soarele în scapăr iar apune
și-aceeași noapte-n ceruri se repetă
vestind enigma ancestralei rune
în care doar regretul ne regretă
și-un călăreț din depărtări se-aude
șoptind peste tăcerea cea adâncă
silabe destructive și zălude:
aici nu e nimic, numai o stâncă

pe calea vieții scurtă, dar prea lungă

înconjurat de sălcii curgătoare
am fost petrișul apei de izvor
sub scurgeri scufundat în nemișcare
și rezemat de umbra unui nor:
văzusem păsări cum spre zări apucă
și fascinat de-acele-ndepărtări
m-a fost cuprins încet un dor de ducă,
cuvintele-nviau în călimări

și fără veste începeau să zboare
spre cerul într-un limpede alean,
aveam în sân felia mea din Soare
de tata pregătită într-un lan,
mă ispitea desigur cu arome,
dar n-am mușcat, sperând să îmi ajungă
cum scris a fost în niște axiome
pe calea vieții scurtă, dar prea lungă

și le ascult cum zămislesc destine

cerberii mei răsar din întuneric
și mă pândesc cu ochii de cerberi
să vadă de-am rămas la fel de sferic
de se scufundă mâine iar în ieri,
eu le arunc o minge, să alerge
din scapărul de zi până-n apus,
iar jocul nostru amuzant premerge
întotdeauna celor ce s-au dus:

zic ziua bună celor care trec
și nu întreb pe nimeni înspre unde,
sunt precum timpul, tainic îmi petrec
risipele acelorași secunde,
iar când se face seară mă adun
să-i fiu făgaș și Lunii înspre sine,
căci runele lunare mă supun
și le ascult cum zămislesc destine

trăită-n întregime la popas

dansa condeiu parcă încrunat
peste cărbunii vremilor aprinse,
iar eu și tata, așezați la sfat,
trăgeam oblonul nopții necuprinse,
apoi ne-am prins cu verbele în joc
de tălpi cărora nici că le mai pasă
că au cules arsurile din foc
căci alte răni mai dureros apasă:

vezi, tată, slobozindu-te scânteie
ai profitat de noapte și te-ai dus
doar urma ta prin Căile Lactee
mi-arată rana răniului lui Iisus,
doar pașii tăi o horă îi împarte
în lumea-n care eu am mai rămas
condeiu ars în pagina de carte
trăită-n întregime la popas

vor dezlega misterele profunde

un alt poem deșelenează cuvinte
dincolo de imășul comunal
unde și viața e un fapt banal
pe care nimeni n-a-ndrăznit să-l cânte,
și-au înflorit după aceea prunii
într-un năvalnic freamăt de petale
și despicau în înălțimi lăstunii
ca un poem doar jumătăți de cale

căci pentru-ntreg nicicând nu-s de ajuns
nici timpul și nici spațiul ce-l cuprinde,
doar prunii din petale se desprind
ningând cu-același alb de nepătruns
căci totul e o taină, o tăcere
în care alte păsări s-or ascunde
și promițând naturii înviere
vor dezlega misterele profunde

în lumile acelea interzise

în cărți stă scris că-i Soarele apus,
dar cărțile aflate-n scufundare
cu runele din ceruri s-au tot dus
și s-au pierdut ca semn de închinare,
căci doar poetul – zeu fără pripas
învălmășit în altă rătăcire –
prin lumile acestea a rămas
ca să-și trăiască ultima iubire

ciopliind cuvinte-n noapte după nopți
de cărți mărturisite cu migală
de stelele ca niște struguri copti
pe care le-a tot pus la îndoială
pe când treceau drumeții triști pe drum
spre lumile numai de cărți promise
care-ncheiau capitolul postum
în lumile acelea interzise

spre taina care-mparte și desparte

putând cămașa vieții câteodată
am tot sorbit izvoarele din munte,
dar stelele mi-au așternut pe frunte
cununa lor profund îndurerată
și-apoi s-au dus cuprinse de tristețe
și fără-a spune câte le-au durut,
și-am tot rămas cu noul început
al zorilor care îmi dau binețe

căci viața mea, chiar și așa cum este,
e închinată zorilor – fereastră
prin care am pândit spre viața voastră
cuvintele desprinse din poveste
și am văzut astfel până departe
cum se preling mereu însingurări
pe crucea grea a zorilor din zări
spre taina care-mparte și desparte

căci îți pierdusem urmele în gând

un teanc de cărți mi-a poposit pe masă
ca un convoi de lumi care s-au dus
pe care le citesc, cât îmi mai pasă,
zăvorul peste toate când s-a pus,
stă-n firea mea să-ndepărtez zăvorul
și, iscodind prin alte vieți, să fiu
în faptul serii numai călătorul
care se-ndreaptă singur spre târziu,

nu am bagaje și nu am merinde
ca să mai fac popas lângă fântâni,
iar cartea cea din urmă se desprinde
și-mi șiroiește rănile pe mâini
căci nu e timp vreuna să mă doară
cum a durut numai atuncea când
primeau stigmatul lui odinioară
căci îți pierdusem urmele în gând

precum nisipul mării risipit

dincolo e o liniște primară,
dar nu se-adună nimeni pentru sfat
ci-n nemișcare liniștea amară
e ca o mare ce s-a scufundat,
nu-s întrebări, răspunsuri în risipă
țin locul vieții veșnic tumultos
și toate se petrec cumva în pripă
în lină scufundare în frumos,

dincolo nu-s dureri, ci bună pace,
iar simțurile-n simțuri se scufundă
și totu-n nemișcare se preface
doar în tăcerea stâncilor profundă
și nu-i alean, ci numai împăcare
precum e somnul fără de sfârșit
căci veșnicia-i doar întâmplătoare
precum nisipul mării risipit

sau mușcă pâinea și ignoră cartea

semințele n-au mai urcat în spic,
ci, eșuând în pâinea de pe masă,
mi-au dat puteri din nou să mă ridic
din umbrele ce-mi rătăcesc prin casă
și-n arături sunt lanuri ce lipsesc
și goluri mari țin loc de rădăcină,
creației doar pâinea i se-nchină
prin egoismul sacru omenesc

și acceptăm că-așa voriră zeii
când stabiliră legile naturii,
iar ca semințe, de-au să vină furii,
un alt contur vom stabili ideii
căci viața se nutrește doar cu moartea,
iar moatea se hrănește doar cu vieți,
citește-n ceruri – dacă vrei să-nveți –
sau mușcă pâinea și ignoră cartea

dacă rămâi acasă ca să taci

ciudată-i soarta asta de drumeț
ce nicăieri nu-și mai găsește locul
și doar pe-ndepărtare pune preț,
răscrucile îi stabilesc norocul,
căci el, purtând aceleași încălțări,
s-a-ndepărtat de cele ce există,
iar sufletul și-l poartă-n călimări,
ciudată-i soarta, însă nu și tristă:

ce a văzut nu uită niciodată,
iar urmele-s în cele ce le-a scris
sau le-a cântat drept zori ce se arată
înfășurați în roua unui vis
pe drumul lui din veci nu cântă popii,
căci îl veghează rănile din maci,
un adevăr de care nu te-apropii
dacă rămâi acasă ca să taci

și-n podul palmei se dărâmă tâmple

în lumea-n care-a fost cândva mai bine,
cândva mai rău sau poate deopotrivă,
doar Soarele departe se mai ține
de urile pornite-n ofensivă,
dar nu-mi mai pasă, încă port scânteie
fărâma mea de îndumnezeire,
o, dacă-ați ști ce armă-i o idee,
încet, încet, v-ați reveni în fire

și-ați traversa prin noapte cu lăstunii
străfulgerați de nu știu ce prigoană
și ați hori stelar în jurul Lunii,
și poposind târziu într-o icoană,
ați îndrăgi nepământește zorii,
lumina lor până-n străfund v-ar împle,
îmi tot repet, apoi se lasă norii
și-n podul palmei se dărâmă tâmple

și i-aș mai fi, dar amintește-mi cum

eram și eu de-o vârstă cu cobzarul
și poposeam la margine de drum
sub un stejar și mă-ngâna stejarul,
iar umbra ca o pasăre de fum
îmi tot schița ideile pierdute
pe drumul fără-ntoarceri ce-l urmam,
eram stejarul, frunzele lui mute
îmi arătară locul meu pe ram,

urma să urc, dar nu aveam putere
să mă ridic din iarbă ca un vis
și-atunci mi-a fost zefirul mângâiere
și-n pagina cu frunze m-a tot scris
ca să rămân în creaga ce mă-ncape
cu risipirea urmelor pe drum,
aproapelui i-am fost mereu aproape
și i-aș mai fi, dar amintește-mi cum

icoana vieții pururea curată

aceasta este flacăra măiastră
purtând amprenta sufletului meu
și priveghind din vremuri o fereastră
la care stă drept taină Dumnezeu,
adeseori aleg câte o stea
și-mi pun blândețea stelei căpătâi,
iar după ce va adormi și ea,
despovărat de veghe mai întâi,

o să-ți aștern în poală somnul lin
al păsării ce-n taina ei așteaptă
să-mi ciugulească încă din destin
doar calea înspre care se îndreaptă,
apoi adorm și-n taină mă scufund
ca să-mi găsesc odihna meritată,
cuvântu-n care mâine să-mi ascund
icoana vieții pururea curată

să-mi zămislească-un cânt ce nu se-nvață

cânta țăranul într-un car cu fân
și parcă îmi făcuse semn din mână
că-n lumea-n care dat mi-i să rămân
numai copacii mie mi se-nchină
și mi-a lăsat și fluierul, să-l duc
pe lângă carul nostru mai departe
și să-mi arate calea ce-o apuc
de poposesc în pagina de carte,

apoi s-a dus cu carul nostru plin
de rodul vieții sale – minunata
despovărare sacră de destin:
așa mi-l amintesc mereu pe tata!...
apoi îl văd cum freamătă în mine
și cum trăim în doi întreaga-mi viață,
nu cânt din fluier fiindcă n-are cine
să-mi zămislească-un cânt ce nu se-nvață

în care cred și-s fericit și sper

mă tot visam izvor și poate-am fost,
altminteri umbra-mi ce durează pietre
ar căuta să-și afle un alt rost,
n-ar găzdui cărbunii de pe vetre
mereu închipuind câte un cerc
cu o horire dată din străbuni
ca-n viața asta uneori să-ncerc
cu tălpile pășirea pe cărbuni

căci calea-i lungă, datina-i povară
prin ce se pierde dintr-un veac în altul
deși dintotdeauna o vioară
povățuia cum să pășim înaltul
desprinși din munți, cu pașii în plutire,
ca pasărea ți-i sufletul în cer,
iar hora e o altă nemurire
în care cred și-s fericit și sper

lăsând povara trecerii în tați

pe cerul meu sunt ceruri ce apasă
cu miliarde de închipuiri
căci cerurile zămislesc priviri
și suflete ce-n cer se simt acasă
și, totuși, ăsta-i numai cerul meu,
doar după voia mea împodobit,
copacul vieții a înmugurit
și dă în floare – ce-oi culege eu

se va vedea, cândva, fără-ndoială,
când stelele ca niște struguri copti
îmi vor muia condeiul în ceneală
scriind povestea zilelor pe nopți,
apoi, la cina tainei nerostite,
vor poposi poeți înfometati
să bea din vinul vieții fericite
lăsând povara trecerii în tați

cuprins

iar viața-mi pășește din zece în zece,	p. 3
aștept răsăritul cu noua lui zi,	p. 4
hai, suflete, ridică-te și joacă!...,	p. 5
atâta doar va fi rămas din vis,	p. 6
eu, cel desprins din cer doar ca scânteie,	p. 7
făcând să fie ceea ce nici nu e,	p. 8
și ei pășind spre undeva agale,	p. 9
că viața-mi, ca și cartea, nu-i nimic,	p. 10
în zborul pământesc măcar să sper,	p. 11
a stropului tot strop și-n viitor,	p. 12
iar vinul vieții stelelor l-om stoarce,	p. 13
mă-mpărtășesc din bucuria vieții,	p. 14
prin nefireasca lor înstrăinare,	p. 15
enigmelor fără răspuns?,	p. 16
iubirii lor cu totul mă supun,	p. 17
când se deschid cereștile ferești,	p. 18
spre împlinirea propriilor vise,	p. 19
drept șansă de-a păși în veșnicie,	p. 20
își află numai sensurile sale,	p. 21
iar flacăra măiastră va prăbuși uitări,	p. 22
în răsăritul care crește-n mine,	p. 23
și năzuiam cu sufletu-n lumină,	p. 24
lebăda cerului întrupată drept Soare,	p. 25

purtându-mi cămașa de mire, p. 26
precum un mire alt amurg de zi, p. 27
încolonează veșnicii învinși, p. 28
stigmatul tău e crugul primăverii, p. 29
ca să te pun pe crucea unui vers, p. 30
m-a condamnat la inutile vise, p. 31
„Copiii mei, fiți veșnic fericiți!”, p. 32
și existând în toate drept iubire, p. 33
păstorul întrupă apoi poetul, p. 34
iar pe sub pod tot vălureau secunde, p. 35
doar ca ecou al cântecelor mele, p. 36
cum întrupau în nesfârșit vioara, p. 37
o adiere calmă de aripe, p. 38
prin care să se-ntoarcă-n viitor, p. 39
doar ca drumeți adâncul și înaltul, p. 40
se tem să nu te fure iarăși furii, p. 41
dar cu răspunsuri tot necunoscute, 42
căci inima-i mai tare decât gândul, p. 43
să urc în munți și-abia apoi s-aleg, p. 44
și năzuim doar liniște și pace, p. 45
căci trecerea-i popasul în urât, p. 46
de ne e dat să ne-mplinim drept sferici, p. 47
ca o pagină de carte, p. 48
aici nu e nimic, numai o stâncă, p. 49
pe calea vieții scurtă, dar prea lungă, p. 50
și le ascult cum zămislesc destine, p. 51
trăită-n întregime la popas, p. 52
vor dezlega misterele profunde, p. 53
în lumile acelea interzise, p. 54
spre taina care-mparte și desparte, p. 55
căci îți pierdusem urmele în gând, p. 56
precum nisipul mării risipit, p. 57

sau mușcă pâinea și ignoră cartea, p. 58
dacă rămâi acasă ca să taci, p. 59
și-n podul palmei se dărâmă tâmple, p. 60
și i-aș mai fi, dar amintește-mi cum, p. 61
icoana vieții pururea curată, p. 62
să-mi zămislească-un cânt ce nu se-nvață, p. 63
în care cred și-s fericit și sper, p. 64
lăsând povara trecerii în tați, p. 65

cuprins, p. 66

apoi, la cina tainei nerostite,
vor poposi poeți înfomețați



să bea din vinul vieții fericite
lăsând povara trecerii în tați